

Vážený pán Emil Zátopek,

nepoznala som Vás, keď ste boli na vrchole svojej kariéry. Nebola som vtedy ani na svete. Dozvedela som sa o Vás od môjho otca. A ten od svojho otca. Vaše meno zostane známe aj všetkým ďalším generáciám.

Po víťazstve na žiackom preteku sa objavila moja fotografia v novinách. Keď ju uvidel otec, zasmial sa a povedal mi, že sa pri behu tvárim ako Zátopek. Nevedela som, čo tým myslí. „Ty si ešte nepočula o Emilovi Zátopkovi? A to si bežkyňa? Bol to najslávnejší olympijský víťaz v histórii Československa, a podľa mňa bol mojím srdcom najväčším bežcom v histórii olympiád,“ odpovedal mi. Hanbila som sa, že som o Vašom živote nič nevedela, a tak som hľadala v knihách a na internete všetky dostupné informácie.

Váš životný príbeh ma uchvátil. Zdá sa mi neuveriteľné, že ste v priebehu ôsmich dní vyhrali tri vytrvalostné disciplíny a navyše všetky v olympijských rekordoch. Potom som si pustila video z Vášho slávneho preteku na 5000 metrov v Helsinkách. Pochopila som, čo tým chcel otec povedať, že sa tvárim ako Zátopek. Veru, nebolo „nám“ dané bežať a usmievať sa zároveň.

Jednu vec som nepochopila. Prečo by ste mali byť mojím srdcom najväčší bežec v histórii olympiád? Po čase som našla odpoveď. Robili ste všetko na 100%, ak nie na viac. Vaša húževnatosť, ktorá postavila základy Vašej kariéry, sa stala symbolom toho, že len každodennou prípravou a drinou sa dajú dosiahnuť dobré výkony. Čítala som o Vás, ako ste sa jedného dňa rozhodli, že budete po ceste zdržiavať dych. Chceli ste si natrénovať šetrenie dychom. Cesta vôbec nebola krátka a na jej konci ste sa začali dusiť. Keď ste prišli do vytýčeného cieľa, omdleli ste. Málokto by zvládol zdržať dych až do bezvedomia. Vy však áno. Zabehli ste cestu až do konca...

Druhá príhoda, ktorá ma zaujala, pochádza z doby, keď vrcholila 2. svetová vojna. Bol vydaný zákaz vychádzania z domu po zotmení. Pracovali ste cez deň v továrni. Nemali ste kedy trénovať, a tak ste cvičili každý večer skipping doma na mieste. Začínali ste na tridsiatich minútach a postupne ste čas tréningu predlžovali. Takýto tréning bol

príliš jednotvárnny a nadmerne zaťažoval stehná, ktoré Vás po čase začali bolieť. Nedbali ste na bolesť ani na únavu a stehno ste si roztrhli. Ani to Vám nestačilo. Pokračovali ste ďalej, až ste si stehno tak zničili, že ste museli na štyri mesiace prestať trénovať.

Nielen Vaša silná vôľa, ale aj odvaha Vás vyniesla k hviezdny výkonnostným časom. Kto by sa na poslednú chvíľu rozhodol zúčastniť maratónu a ešte k tomu, keď ho predtým nikdy nebežal? Blázon či génius? Vaša stratégia bola jednoduchá. Držať sa držiteľa svetového rekordu. Nespustiť ho z očí, na konci zrýchliť a vyhrať maratón.

Pokúsim sa držať, teda inšpirovať sa podľa Vás. Driem ako Vy. S optimizmom a láskou v srdci... Pre mňa je beh a celkovo šport, istý druh legálnej drogy. Každý druh športu nás podľa mňa niečím obohacuje. Šport nie je len o fyzickej stránke, ale aj o psychickej. Dobrý výkon nám zvýši sebavedomie a máme úžasný pocit. Už len kvôli tomuto pocitu tá námaha stojí zato. Ako ste raz povedali po ťažkom preteku: „Bolo to ale najkrajšie vyčerpanie, ktoré som kedy cítil.“

Zaujímalo by ma, či ste si niekedy položili otázku, ako by vyzeral život bez športu. Bez súťaží. Bez olympijských hier. Podľa mňa by bol nezáživný. Bez boja a bez šťavy.

Ale mali by sme si uvedomiť, že šport nie je len o výkonoch, ale aj o jeho vnímaní. Šport nemusíme len vykonávať, ale aj napríklad pozorovať z tribúny. Aj to je niekedy nezabudnuteľný zážitok. Šport by som definovala ako niečo, čo vyvoláva naše emócie a mení nám výraz v tvári. Niečo, čo nás hreje v srdci a poháňa vpred...

Dúfam, že v „športovom nebi“ viete, že bola na Vašu počesť nazvaná Vaším menom planétka 5910 medzi Marsom a Jupiterom. Nevieť, prečo podľa Vás nepomenovali radšej hviezdu. Zvyčajne sa hrdina dostane medzi hviezdy po svojej smrti. Vy ste sa stali hviezdou už za svojho života.

S úctou,

Vaša verná obdivovateľka

Vanesa Lippová